

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Tekstopolis
Knjiga 30

PARTIZANSKA KNJIGA

Naslov originala
Julien Maret
Rengaine
José Corti 3/05/11

© Julien Maret
© Partizanska knjiga, za ovo izdanje, 2019.

Objavljivanje ovog dela podržala je književna mreža TRADUKI, koju čine Savezno ministarstvo za Evropu, integraciju i spoljne poslove Republike Austrije, Ministarstvo spoljnih poslova Savezne Republike Nemačke, švajcarska fondacija za kulturu „Pro Helvecija”, organizacija „KulturKontakt Austrija” (po nalogu Kancelarije saveznog kancelara Republike Austrije), Geteov institut, Javna agencija za knjigu JAK Republike Slovenije, Ministarstvo za kulturu Republike Hrvatske, resor za kulturu Vlade Kneževine Lihtenštajn, Fondacija za kulturu Lihtenštajn, Ministarstvo za kulturu Republike Albanije, Ministarstvo za kulturu i informisanje Republike Srbije, Ministarstvo za kulturu Republike Rumunije, Ministarstvo kulture Crne Gore, Ministarstvo kulture Republike Makedonije, Sajam knjiga u Lajpcigu i Fondacija S. Fišer.

traduki

Urednik
Srđan Srdić

Žilijen Mare

Sve po starom

S francuskog prevela Zorana Rackov

Kikinda, 2019.

Vitalu Benderu

APORIJA POČETKA

Ako se uvučem u cev, ako se prepustim propadanju kroz rupu, iako ne znam njenu dubinu, jer rupa je crna poput pomrčine ili viksa, i ništa me ne uverava da postoji kraj, još manje da je to put prema nekoj destinaciji... Ako krenem u cev a da ne znam kuda ona vodi, cev koja bi lako mogla da meri na hiljade kilometara dužine, to je već viđeno, sve te kanalizacione cevi unutar zidova, svi ti cevovodi ispod puteva i pod zemljom, ako se u nju ušunjam, to je zato što moja situacija to zahteva. Da sam imao izbora, da su se stvari drugačije odigrale, pazio bih da se ne upustim tim putem što mi ne daje garancije, jer ne vidim kraj, nikakav izlaz, i moguće je, naposletku, da će me odvesti u ćorsokak, onaj koji očajnički pokušavam da izbegnem. Ovi ulazi su jedina prilika koju imam da izađem iz stanja u kom se u ovom času nalazim. A rizici su veliki, jer ko kaže da se neću zaglaviti u kakvom tesnacu, ili se ugušiti usled nedostatka kiseonika, ili imati akutni napad klaustrofobije, ili glupo umreti od gladi, ili se zauvek izgubiti i provesti ostatak života lutajući poput crva podzemnim

hodnicima, ili slomiti kičmu ukoliko se pad zaustavi na čvrstom tlu, ili će me svariti ako se nalazim u utrobi, ili će me progutati, zašto da ne, džinovska krtica. Ništa ne ukazuje na to da tu gde silazim nema džinovskih krtica i drugih još bezobličnijih i okrutnijih stvorenja. Niko se nikada odatle nije vratio. A ja nipošto ne želim da se vratim pošto odlazim da bih napustio ono što ovde proživljam. Povratak na početak je moja najveća strepnja. To ne bih podneo, ne bih podneo da se moja sudbina svede na kruženje poput ribe u akvarijumu, ili na okolišanje ne bih li saznao da li sam u pravu ja ili je neko drugi, ne bih podneo da krenem utabanim tragovima ili stopama, svojim sopstvenim koracima kojima, ko zna koji put, ponovo koračam, ne bih podneo da prolazim istim stranputicama i kroz iste varke kako se ne bih kretao istim putem ili da bih pobeo od istih grešaka i da moram sve da započnem ponovo, svestan da svaki novi početak donosi identičan kraj, ne bih to podneo. Na kraju mog propadanja neophodno je da se nalazi voda, blaga i prozirna voda, penušava i s mehurićima, da ublaži udarac, ili perjani jorgan i nežan miris, neophodno je da se na kraju tunela nalaze svetlost i nebo, ili mesec da ga dohvatim, na kraju, voleo bih da tamo bude par ruku da me zagrlji, ili lice da mi se osmehne, ili ti da me utešiš.

Ne bih želeo da budem ni previše oprezan i izgubim vreme, toliko dragoceno vreme, ovo vreme koje mi leti pred nosom, ili kroz prste, ili kroz noge, ovo vreme koje teče preda mnom, a ja nikako ne uspevam da ga doznam | Dobar vam dan, gospodine Vreme! Bežim, imam posla, i pozdravite gospođu! Doviđenja! | i koje baca pesak kroz prozore ili meni u oči i bocka mi zadnjicu kazaljka | Samo napred, mladiću! Ne trošite me uzaludno! Navalite! | toliko dragoceno vreme, toliko dragoceno, toliko dragocen život koji mi spaljuje krila ili travu pod nogama, život, o, lepi život koji podseća na haljinu optočenu karamelizovanim šećerom, ili na stolnjak ukrašen svilenim vezom, ili na jutenu zavesu, toliko je dragocen i toliko tvrdoglav život | nije svakog dana raj na zemlji, nije čak ni na nebu, i dogodi se da se ptice nadure, i one ispoljavaju svoju ljutnju, i ne samo golubovi, ti depresivci po rođenju koji provode poslepodnevne časove u međusobnom šibanju, nego i gorštaci, mišari i žutoglavi bradaši, oni što krstare po svežem i zdravom nebu, robusni poput kozoroga, čiji je životni vek duži nego kod drugih, i njima je, s vremena na vreme, preko glave preletanja s grane na stenu i obrnuto, i oni bi voleli, ti povremeni melanholidi, čvorci i vrapci, da mogu da se bace kroz prozor ili da se obese o konopac, ili da se nakljukaju lekovima, a nije retkost videti neke od njih kako se krešu

uz neki izlog ili brzi voz, nemojte misliti da je to slučajnost, ne, razmišljali su o tome noćima, odmerili prednosti i mane, i kada ostarela sova više nije imala šta da im odgovori na njihove beskrajne žalopojke, sami su sebe tada ućutkali, ne, nije raj na zemlji svakog dana, nije čak ni na nebu | Ne bih želeo da potrošim previše energije na uzaludne pripreme i bespotrebna zagrevanja, da profučkam život na preteranu savesnost, jesam li spreman, je li dobro, nisam li šta zaboravio, na popisivanje stvari koje nameravam da ponesem sa sobom | Ne zaboravi četkicu za zube. Ne zaboravi zimsku jaknu, nikad se ne zna da li će padati kiša. Ne zaboravi užinu koju sam ti napravila s ljubavlju koju jedna majka može da nosi u sebi za svoje dete. Ne zaboravi ličnu kartu. Ne zaboravi natikače. Ne zaboravi tablete. Ne zaboravi da me pozoveš da mi kažeš da si dobro stigao. Ne zaboravi avionsku kartu. Čuvaj se. Budi oprezan. | Ne želim da rizikujem i propustim pruženu mi priliku da počnem iz početka, da idem stazama koje nikada ne bih spoznao i da gmižem k nekoj nepoznatoj destinaciji dok me znoj obliva zbog cilja što će razotkriti moj pad ili moje spasenje, ili nijedno od ta dva. Dobro je, trebalo bi da kažem sada, spreman sam, trebalo bi da kažem sada, ništa nisam zaboravio, pošto polazim praznih ruku.